

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 21 Ročník XIX

13. listopadu 2022

„Pyšný člověk lze sám sobě“

(K. H. Jung)

Milí bratři a sestry,

blíží se konec církevního roku, slavnost Krista Krále a Advent. Jaký to byl rok? Udělali jsme nějakou novou zkušenost? Poznali jsme lépe sami sebe? Rosteme před Bohem v pokoře, nebo se před Ním zmenšujeme pýchou? Na internetu se rozmáhá vzájemné očerňování a obviňování, to znamená, že roste pýcha, kterou se někdo povyšuje nad druhým. Ježíš na to říká: „Kdo se povyšuje, bude ponížěn“. Jenže kdo bere vážně Ježíše? Většina společnosti určitě ne. Psychologové tvrdí, že bezosobní kontakt v masmédiích, pouze skrze monitor, působí jako alkohol – a nejde jen o závislost, ale také o to, že zvyšuje agresivitu a tak se jiní stávají snadným cílem bezcharakterních útoků z bezpečí vlastního domu či bytu. Na základě domnělých pravd se konfrontují s jinými lidmi, přesvědčenými o své domnělé pravdě. Podle otce psychologie Junga a podle církevních učitelů to znamená, že pyšný člověk lze sám sobě. A k tomu šíří zlo, čímž se nesmysly nabalují na sebe tak, že už nikdo není schopen dohledat skutečnost a může se pouze „spolehnout“ na svůj vlastní názor. Je to hotový Babylón a zmatení jazyků. Dejme si církevně novoroční předsevzetí: spolupracovat s andělem strážným a s Duchem svatým na rozlišování duchů, na hledání pravdy především o sobě samých, abychom rostli v pokoře. Kéž je k nám Král Ježíš milosrdný a jednou nás bude soudit podle našeho nejlepšího snažení, ne podle našich nejhorších chyb. Kyrie eleison!

Pater Petr

***Pyšný člověk sám sebe obelhává, aneb
Odvaha postavit se pravdě čelem***

Svatý Bernard z Clairvaux definuje pokoru jako verissima sui agnitio, jako naprosto pravdivé poznání sebe samého. Pokora tedy souvisí s pravdou, pokora je odvahou k pravdě. Pokora poznává skutečnost takovou, jaká je, ať už se týká mé osoby nebo mého okolí. Pokora je realistická, zatímco pýcha půdu reality opouští.

V pokoře rozhodně nejde o nějaké umělé sebeponižování, nýbrž o odvahu postavit se pravdě čelem. Odvaha k pravdě, to je především odvaha k nepřikrášlujícímu sebepoznání, odvaha vzdát se veškerého vytěšňování, dostat se na kobylku sobě samému a odhalit své chybné postoje. Staří mnišští otcové kladou opakovaně důraz na úzkou souvislost mezi sebepoznáním a pokorou: „Duch svatý ukazuje všechno ve správném světle. Z takového sebepoznání vyrůstá hluboká a niterná pokora.“ Tomu, kdo poznává sebe samého, docházejí slova. Otřesen skutečností o sobě samém se pak pokorně obrátí k Bohu.

Pokora nespočívá v tom, že se budu dělat menším, než jsem, nýbrž v tom, že se budu vidět takový, jaký skutečně jsem. Pro církevního otce Augustina je pokora uznáním vlastní míry. V pokoře se člověk nevidí jenom ve své slabosti, ale i ve své síle, nejen ve své nízkosti, ale i ve své velikosti. Pro Tomáše Akvinského je proto pokora ctností středu. Stojí mezi pýchou a nízkostí, jíž člověk zahazuje svou vnitřní důstojnost. Pokora je měřítkem správného rozumu. Jedině člověka, který uznává své lidství, může Bůh zbožstit. Tak zní i ústřední myšlenka Augustinova učení o pokoře.

Skutečnost, že sebepoznání nutně vyžaduje pokoru, zdůrazňuje opakovaně i Carl Gustav Jung. Bez pokory totiž člověk v sobě začne vytěšňovat ty osobnostní stránky, které mu nejsou vhod, protože zraňují jeho vnitřní pýchu. Aby se tedy člověk dovedl dívat na vlastní já bez předsudků, potřebuje pokoru. Jedině uznání vlastních slabostí nás může chránit před mechanismy, které vedou k vytěšňování našich slabostí. Pokora zná správnou míru, zatímco pýcha nikoli. Bezuzdnost pyšného, který se nenechá nikým, ani samým Bohem, usměrnit, vede ke ztrátě smyslu pro skutečnost, k sebeiluzi a k sebeklamu. Pyšný se bouří proti skutečnosti a žije tak v nezměrné fikci.

Papež Řehoř Veliký říká, že pyšný člověk není kvůli své nadutosti schopen poznávat skutečnost takovou, jaká je. Pyšný nepoznává pravdu, svět ani sebe samého. Aby se dokázal prosadit ve světě takovém, jaký je, musí se vůči němu obrnit. Jedině tak totiž dokáže žít ve svém zastírání pravdy, aniž by byl nucen čelit skutečnosti. Kdo si udržuje iluze o sobě samém, nakonec začne sebe samého obehávat. Pyšný člověk lže sám sobě, jen aby se nemusel podívat pravdě do tváře. Jung označuje iluze pyšného člověka o sobě samém za inflaci. Takový člověk se vychloubá hodnotami a idejemi, které jsou mimo něho a kterým se sice může oddat, ale nemůže si je nárokovat. Jung uvádí jako příklad situaci, kdy se někdo ztotožňuje s úřadem, který zastává.

Úřad je ale něco neosobního, něco, co přesahuje jednotlivce, co vzniklo na základě konsensu společnosti a v průběhu dlouhých historických procesů. Jestliže se ztotožňuji se svým úřadem, chovám se tak, jako kdybych já sám byl celým tím komplexem a sociálním faktorem, které představuje určitý úřad, a jako bych nebyl pouhým nositelem úřadu, nýbrž zároveň i zmíněným konsensem společnosti. Tím jsem se ale mimořádně povýšil a uzurpoval si vlastnosti, které v žádném případě nejsou ve mně, nýbrž mimo mě.

Ještě horší je to v případě, kdy se člověk ztotožňuje s náboženskými idejemi a činí ze sebe normu pro druhé. Namlouvá si, že je povznesen nad svého neosvěceného bližního a povyšuje se nad city a postoje druhých. Tato inflace vede ke ztrátě duševní rovnováhy, k emocionálnímu chladu a ke ztrátě smyslu pro skutečnost.

Pyšný člověk může být podle Junga uzdraven pouze za cenu morálních proher. Jedině ten, kdo si pořádně natluče nos a kdo si bytostně uvědomí, že to, co ho bolí, je opravdu jeho nos, může být znovu postaven na pevnou půdu skutečnosti. Jenom ten, kdo leží na zemi (humus), dokáže pokorně (humilis) přijímat vlastní lidství. Také staří mnišští otcové jsou přesvědčeni, že pyšný člověk může být často uzdraven jen za cenu pokoření.

(Se svolením zpracováno podle knihy: Anselm Grün, Pokora a zakoušení Boha, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno)

Úvaha o zvládání stresu

Psycholožka se procházela po místnosti, zatímco publiku přednášela o zvládání stresu. Když pozvedla sklenici s vodou, každý z přítomných očekával, že se zeptá: „Je sklenice z poloviny prázdná nebo z poloviny plná?“

Namísto toho se však pousmála a zeptala se lidí, kolik si myslí, že sklenice váží. Odhadů bylo mnoho. Ona však řekla:

„Na skutečné hmotnosti nezáleží. Záleží na tom, jak dlouho sklenici držím. Pokud ji držím minutu, není to žádný problém. Když ji budu držet hodinu, bude mě bolet paže. Kdybych ji držela celý den, moje paže by se cítila paralyzovaná. Každopádně, sklenice je stále stejně těžká, ale čím déle ji držím, tím těžší se zdá.“

Pak pokračovala: „Stres a starosti jsou stejné jako tato sklenice. Myslete na ně chvíli a nic se nestane. Myslete na ně o něco déle a začnou vás zraňovat. A budete-li se jimi zabývat celý den, budete se cítit paralyzovaní – neschopní cokoli udělat.“

Je důležité nezapomínat své stresy uvolňovat. Každý večer, co nejdříve to půjde, odhod'te všechna svá břemena. Netahejte je s sebou celý večer až do nočního spánku. Nezapomeňte svou sklenici včas odložit!

Církev doporučuje před spaním zpytování svědomí a modlitbu za odpuštění.

Příběh růžence

...Ležím na chodníku, v blátě, ztracený a zbytečný. Jsem jen pár korálků spojených drátkem. Nikdo mě nehledá. Lidé po mně (Kristu a Marii) šlapou. Ale nějaká ruka mě zvedá, utírá a pak dokonce políbí! Mám novou majitelku, ví, proč jsem – pro děkování a prosby sloužím...

Vzpomínka na oceán

Je léto. A přece mnou cloumá ostrý, studený vítr. Stojím na břehu oceánu a užasle zírám na ocelovou plochu Atlantiku bičovanou dvoumetrovými vlnami. Dobře jsem věděl, že to nebude Jadran, přesto nehybně stojím a zírám. Vauville je klasická severofrancouzská vesnička kamenných domků s charakteristickými komíny. Jak od Zrzavého (český malíř). Nevábná, kamenitá, široká pláž, táhnoucí se neskutečně od severu k jihu, zve nejistého, suchozemského poutníka k nevšednímu setkání. Smí přistoupit blíž? Tolik nespoutané energie vůkol, rachot živlů! Osamělý kanoista demonstruje keltskou nepoddajnost. Na dlouhé vteřiny se ztrácí mezi vlnami..., aby se o kousek dál nečekaně vynořil. S úlevou přiznávám, že se vyzná. Na horní hranici široké pláže se vzpurně opevnil domek kamennou hradbou. Je možné na takovém místě žít? Čelit takové síle? Žít v harmonii se živlem, jenž tu byl již od počátku stvoření planety a bude tu – a my (již jen za chvíli fyzicky) nebudeme? Nebo je to touha po blízkosti toho, co nás přesahuje? Kde se bere ta troufalost člověka žít v bezprostřední blízkosti drtícího a hučícího živlu? Dům vypadá opuštěně. Cítím se tak malým před nedozírnou plochou oceánu a zároveň tak velký – to působí zaoblenost Země – ano, stojíme na malé zeměkouli a kolem dokola jen vesmír... Jak můžou lidé odporovat Bohu a vrhat se do života bez pokory před Tím, kdo je Původcem života a vesmíru? Kde se bere ta lidská drzost? Všichni jsme osobnostmi milovanými Bohem. Odkud se bere Boží trpělivost s námi? Dnes stojím na kraji kontinentu. A každý den života i na kraji věčnosti.

P. M.

Zprávy a oznámení

Sbírka na Misie

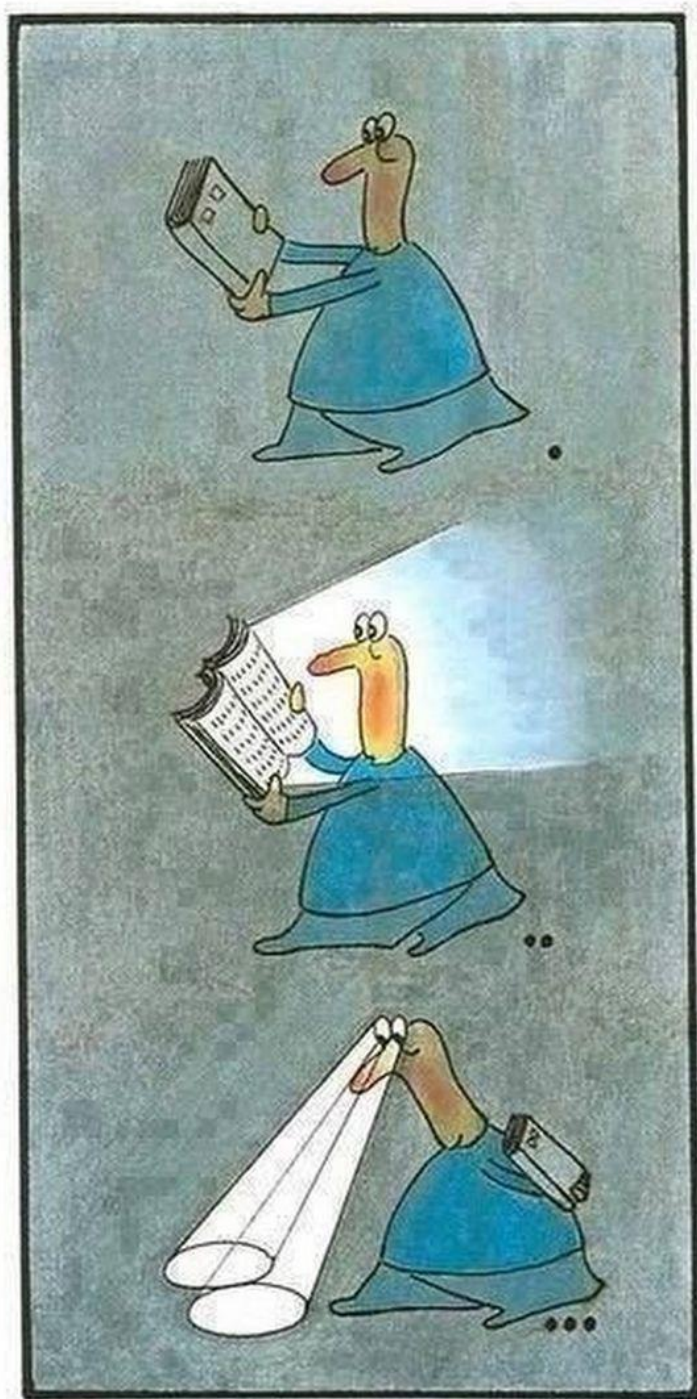
St. Rožmitál 8.000,- Kč, Hvožd'any 830,- Kč, Bělčice 3.550,- Kč. Děkujeme!

13. 11. se uskuteční sbírka na podporu katolických médií – TV Noe, Proglas...

16. 11. /středa/ – po mši svaté uctíme 17. listopad průvodem se svícemi na most, kde poděkujeme za dar svobody, s sebou svíčky „čajovky“

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem. Uzávěrka příštího čísla 18. 11. 2022. Redakce: P. Petr Misař (tel: 721 901 533)

Web: rimskokatolickafarnoststaryozmital.webmium.com, email: rkf.staryozmital@dicb.cz

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 14. do 27. listopadu 2022				
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	14. 11.		---			
Úterý	15. 11.		---			
Středa	16. 11.		18,00 volná intence po mši sv. světelný průvod na most k uctění svátku (17. 11.)			
Čtvrtek	17. 11.			18,00 farní spol.	17,00 mše sv.	
Pátek	18. 11.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 volná intence			
Sobota	19. 11.					16,00 Bubovice
Neděle	20. 11.	Slavnost Ježíše Krista Krále 8,30 volná intence / <i>Farní kavárna</i>		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.	
Pondělí	21. 11.		---			
Úterý	22. 11.		---			18,00 Farní spol. <i>P. dům</i>
Středa	23. 11.		18,00 volná intence <i>po mši sv. adorace</i>			14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i>
Čtvrtek	24. 11.				17,00 mše sv.	
Pátek	25. 11.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 Za Marii a Václava Vokáčkovy a Karla Kulovaného			
Sobota	26. 11.					17,30 Zahájení Adventu <i>Nádvoří Podbrd. muzea</i>
Neděle	27. 11.	1. neděle adventní 8,30 Za rody Trčků, Průchů a duše v očistci / <i>Žehnání adventních věnců</i>		10,10 mše sv.	11,15 b. sl.	